

CZIGÁNY DEZSŐ: DÉL-FRANCIA TÁJKÉP

1926-1930 KÖZÖTT, OLAJ, VÁSZN, 61,3X50,3 CM, JELEZVE JOBBRA LENT: CZIGÁNY

Czigány

Nap, és tenger, lengedező cédrusok és pálmafák. Dombok és hegyek. A Massif de l'Esterel. Kis falvak, parasztházak. Emeletesek. Mészköből építettek. Keskeny kis utak. Hányszor eltévedtünk. Dúdáltunk szakadatlan. Minden kanyarban. Nehogy a jó francia, aki szembe jön, egyedül magáénak érezze azt az egy sávot. És úszómedencék. Nem feszített vízűek, csak amolyan falusiak. Azok is mészköből.

Meg fantasztikus városok: Arles, és Aiges-Mort, Aix en Provence, és Vauvenargues, és St. Paul, a Camargue, és Grasse a francia dél összehasonlíthatatlan illata. Európa legszebb sarka. Az Édenkert maga.

Ha festő lennék, csak itt élnék. Meg is tették ezt sokan. A régi nagyok. Picasso egész nemzedéke, és az újak is. És persze voltak, vannak, és lesznek átutazók.

Őket is rabul ejti. Mindenki megfesti róla a maga vízióját. Ahogy Czigány Dezső is megfestette. Elragadóan, gyönyörködtetően. És a kép, Czigány Dezsőé, odarepít. Felébreszti az ember képzeletét. És már utazik.

Látja, újra éli, amit már látott. Ha nem járt még arra, a képtől megkapja az „ottlét” örömet: békét, szeretetet, boldogságot.

Nagyszerű ez! És felemelő. De jó lehet jó festőnek lenni!

1 | 2

1. Antibes az 1900-as évek elején
2. Georges Braque: Estaque-i táj, 1907

